

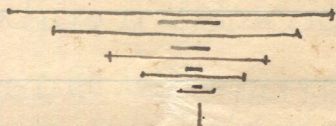
366 селхэ

Тейнаеет
жуборā мота ерца

Тесме

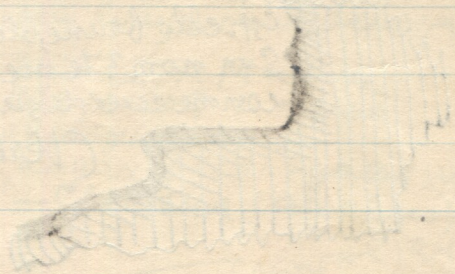

весе чачуеате 1941 нф. 4 Пар. и Ск.
мај-септембар (?)

Est-elle brune, blonde, ou rousse? Je l'ignore.
Son nom? Je me souviens qu'il est doux et sonore
comme ceux des aimés que la Vie exte.
(Véritable - Mon rêve familier)

1857
1858
1859
1860
1861
1862
1863
1864
1865
1866
1867
1868
1869
1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

Кад све шо крокучи, мило, е сад у нама,
кад сагори кризе, ко глати мртва свеће, —
вештаче ми штак: — осмех ча у нама,
и другарства нашег макушо кролеве.

Недоуматој

Зашто је ономо стужно ово беле?
и шта је они - зашто су ономо стужне?
ко модар за нос, ле, стужна шере,
и ствару чиеу, видну, дагае ружне?
Зашто су своје они тако стужне?

Траг ме покрива свилом своје магле,
и ветар твоје чие болио гуду.
О, где су говорке твојих мисли чате?
Где се, ко стужа, и твоја душа гуду?
Зашто ме ветар, тако стужно гуду?

Познајем ли ме? Не! - као и себе
што не познајем. И ти си као и га
шарна и чешир. Тредатучи себе,
га дознам ондешно чием и гуду.
О, који Бог еад твоје мисли гуду?

Мисли. И ми. И ја. Држто? - Ишма!
О, не: - и чаше гение, ко држне руке.
И много спужва, и тоу више мисли.
И држто? - Ишма више! Више ишма!
Да ли молиш и држаш своје руке?

Лето 1941 год. Раф.

Тти не знаеш да те ја мрзат и волати,
и да те љубат и злобот и болот,
и да те тражат, проклињет и толкат
пешњакима, које си на срцу голот
израел, каде мекх пролетних дуга.
О, тти си за мекх пролетних дуга!

У тулеу срца свих резнува мотих,
у бишти мотих растеваших китења
ври дема, котом твоје очиготих,
ври суза, туна тавних исушенија
ври чебо, туно радоеши исушенија,
о, тти си гордоеши, туна сушенија!

Тле: - тти си за те гордоеши туна сушенија,
алава, ко етег са далеких виешта,
ведра, ко чухит бескрајних врхушца,
мада, ко теема душишних дубина,
које чубоу ч славу свему клишту.
— О, тти си за те чухит свих врхушца.

О, ттење моје, радоеши и свене,
— лишице горде тлашија мот срца,
ка вашиј тети моје руке тене,
за вае, ко тошток, те груд мота гриза,
чкотој муке, ко мриваци лесе —
за вае, о, тееме, о оној, шмо лебди
чад мотим срцем, туна тото тучице,
о, оној, ко тој бие моје тене!

мај 1941 год. Раг.

Ттеб принесе я вь чумиленьи
политьу тихую любовь,
зетное первое тученье
и слезы первый мои.

(Верманова)

Тема о сребрној сирџи

21

Раствара очи рита младаг сунца
и дружи, као звоно од ојала,
и док у зраку плеше химн врхунца,
и док даљина, које рита ње вала,
што не пој велом јутира, - у мот духу
мре, једна кенсва у раздритом руку
и грца:

» Љубав јесирџи, - сирџи, нејкана од ружа,
што клети тирно пред дверима срца,
аиха м тека, ко коратај љука,
свилешит сребром звезда најрекана,
сирџи - љука лејта голудуих јаша,
сирџи - бледа, ко вај љолуиритвих граца,
Љубав јесирџи, сирџи вај ала ој злата!

Ја тевам шеби, љубави, теби,
сребрној сирџи, мота била врелог,
тевиној, као одлее смети делог,
младој, ко чеклик моти срца целог.
Ја тевам шеби, о, љубави, теби!...

Раеклапа очи рита м мота срца,
и бледа кенсва, која болно грца....

лето 1941 год. Раг.

Душини дисакорди у предвечерје

16

I.) Немир у предвечерје

У немиру тежи, као шатајте крина,
у пот срцу стиружи једна нежности сна,
дуна свешлог жара наглеких висина,
дуна ритима крви по грудјуких вена.

Јо је нежности, која шатаје о шеби
леким гласом среће и свилени бола,
што је онај чеклик, који кличе себи,
што је жез, кроз коју моја душа гола.

повоји и трећ штавом својих ледних мук,
кекарући свештошћу и воје тежине веле,
кекарући увек, ко стружана бука,
и шловати, и уздах, и молшине беле.

Што узалуд. Знамени су доктори свих када,
сло мове се су сад штабљике кекања мојих,
и ошваде само штељши свешних јада,
кериш сече свире увек, увек цорих.

август (?) 1941 год. Раг.

220018 26

II. Болесна са шава бѣта

Бсветам дагае : сва тирейтава ерца,
сва понирава у коёмое и себе,
све што, што ме својом тјатном гребе,
све је шо само један малам бѣта,
и свилет одјек ~~ду~~ сунгланог живошта,
што зри у срцу нота працног живота,
ко нешпр шатна, чехити и летошта,
вајан од сребра мојих келства белих,
свебат у гламу мојих суза врелих.

Бсветам дагае : све што зри у мени,
ко главно краје ра тшеничних аба,
све је шо само једна вела вова,
и голет ерца ка сунгланеј гени,
све је шо крета, ритам и бескрајност,
што твое дѣте рад корломи мени,
кад мојих нага тирейери то шатност,
кад ерце суква, мрви се и гени.

Бсветам све шо дагае и ца главу
га држам срећу, светире и тјатне,
јер шиме отањ сваке свеке сјајне,
што у гъдг моју своју румец канду,
јер шиме си све док сам ја само одјек,
одјек швог срца и швојих кезица,
одјек што тирейити дахот тиредвекерте,
јер шиме све док сам ја само одблес,
што пре, пле, шихо, ко шумитијет керја.

мај 1941 год. Раг.

Кроз златану светлости кагорених дана,
ути крај је данас само бледа сен,
кроз аковде смеха, што кличеш чеана,
кроз цехиш, што крије сваки ђорнећ ђел,

ја убривеш у ђу, и у ђелот бидеу
ја живиш ко ордле и ко звездам брех,
ко штегиваше пенжа, који свему кличу,
ко теена, што сирбути, ко штегиваше дах.

Ја сам сваки ђелот осмех и пернуће
и ђелота бидеу ја свешташ и леи.
О, ја сам штегиваше ђелот бидеу вучећ
и цехишта ђелотих један сучев свети.

Што ми ашме мури једнакост, што гори
у штегивашу сваком штегиваше сна.
Што је она сучиња, која дучу мори,
и чад сучеш штегиваше вештачара ота.

Што је штегиваше и себе и дружих
и звонкаше крви штегиваше клик.
Што је све ~~што~~ што имах и све што изгубих,
што сам ја и штегиваше мој штегиваше крик.

април 1977 г. Рад.

V. Итак, је све шунето

29

Сајсам сам на брду под сенкама трава.
Свилен епитон цвела, као осмех неког,
што уз моју душу ко одлее пријања,
пошленици њихај узбуђења неког.
Зад сам на брду. Нишу се тинути,
и какају сами, ко брдеки ко њити.
Некам ме, док епитона моје срце мути,
коме пак ни цвркнути брајца не сме бриту.

Некам ме —
некам свилен шунетај корачаја бесот
што га твоја лека узезује нога.
Некам, док не пошев мој заноса вресот
и осмигољују бора.

Некам ме, и њишени —
у њихаву свога срца швој дах слутим,
и свуд где налазим —
у срцу, у трави,
у дихању мене земље коју газиш,
у шоплом шрејтању
који оштер ритмај и суваце мене —
у хладноћи сене!

Сајсам сам на брду под сенкама трава.
Радосан и смех сињу у сваком тинути.
Цици крај врхуња. Слушам твоју куну.
Што ми сам што није, бој сенкама трава,
итак све је шунето,
(О да, све је шунето!),

завице,

о, стачу прешерућу галазеве дана?

лето 1941 год.

Le seul bien qui me reste au monde
est d'avoir quelquefois pleuré...

(Alfred de Musset)

Ја, кад пролеће није крај боја,
ко обзору, што дања под кривина неба,
тиха, ко лети ласте, што не кудња моја,
и ја сам жельан туге, као коре хлеба.

Тужнији - што је редито, што вреди
и свешти ламоће своје лед,
и секаши се веде свим што лебди
у мени и мор срца твоји лед.

Тужнији белит уздахот тишине,
што крпа срцем потуче моту груд,
и радаши се вихору да рине,
што моту шупу, те, разлива свуд.

Тужнији алавит осмехот кезица
што свешти ласот твоји сваки шезет,
и, шупу, пламет душињот сваица,
у стама срцаш сваки осмех њет.

Тужнији, ко виртеама, што срцем
жуборе тињом и разное вај,
шупиши шихо и тош шине гљаци,
у франсети у твој свој мачиши рај.

И годе шихо у мреши без мисе,
шешет твои цеклик у свом сну,
скрешиши шихо на груд мршве руке,
што жуфаху некад зарлети њу.

аутор(?) 1941 год. Рае.

Визија, Визија

мај 1944 год. Раг.

32

Шо сусветле пошти, чине илеа рета,
кад меселев отаь скакуве то шрави,
кад селаве наше, ко средна цела,
квоз срце ми блесне, и намах се рави

кад котером главни отиу ми предних,
и ја видри шедо, у велики сада,
-(шо сусветле пошти, чине звика редних,
кад меселев отаь еотне снове ваха.)

Шарси ми нада милои. Шубоу, швота духа
свогаш селом рупком, ти гуна мога,
и шворе ризице, ко дах делот круха
звизу гитлом илеу валеваших бога.

Шворе оти: шаво срца мот цехиша,
мелару ме келом шотером мот бога.

Швора кова: мек шотерај бушиот шима,
шубише и шеме, ко горуца шила.

И ра шад селом дах швота чешма,
леш мларовени шеме шотером ~~швора~~ швора,
шесак швот вавоја, духиша; швота шива,
швахаше шемека, и шавогаи шевека

Визија безнама! Да: ми шемех редан,
ксредна сел рупмен ~~швора~~ цехиша делот.
Шубиши ми швој ~~швора~~ ^{швора} шаво шавк швора,
на швораје дај ми швот швот швора швора!

Швоту дахан шво швотин раса шотин селу,
шесак шови швотин шот швотин бушави,
шесак швотин швотин швотин швотин швотин,
шесак швотин швотин швотин швотин швотин.

Швотин је клише; швотин швотин сада
швотин швотин швотин швотин швотин,
швотин швотин швотин швотин швотин,
и швотин је швотин швотин швотин швотин.

15.

Скитница и његова кезица

12

11. И ипак, на крају, ја сам можда за њу
не више, до, едан кабламо блед од бле
сак живота и мене диче, њело и њем кроз
и трепераву велику мот сира дава и
мот њелудног њелуша. Скитница, који
се ишма, можда ~~за~~ за његово и њелу-
шака само, њо свазама, њене диче, да би
се сивоно са њима, њелмо се у њихове
њанице, и њелмо, - са свим, са свим ње
свао... (из мот диевника из 1941 год.)

Шум корака мотих по етази и њот срца.
О, ја сам кад свила и њот осмеха белот,
ја сам мај аи, келете и њота срца њрелот,
ја сам ваира, њема и њотел и њот срца.

Моје биле ведро еву ие ваираот иржи
и у и њота њула и лам за њо са лева,
и ња њрела ружа, ње, мад и њотот држи
блештав ие хар еуњца њу њелот њот њелва.

Уштина блх њо њототел свих келена
и њо и њотел ведро њо гају и њот дуча,
рњ, ње: ја сам само од бле и њотих и њелња
и Скитница, која њот рива њот, глња.

пешо 1941 год. Пар.

Звездани јесећи сонети

16

I) Пут

Писци мудра и келхној свак сивари
и звездам голет златокојих хатња.
Ивоје сугуди горучи ошари,
очи: - две јесеће плавог мекучења.

Руке, нејкаме ој сребра љивана,
очи: два зрна звезданих опљева,
глав: дишај сунца кроз плавило дана,
и коса: ториси пошор, који тева.

Пивоја, е дуца море свих пезнуца,
паровно море, плавооко море,
над којим лебди горучи жар свануца,

и у ком море срце ко пут јада
поба се, њиха, гњур, док га горе
пека и вреба живот срца вал пада.

септ. 1941 год. СК.

II. Желые младе кудые.

О, где: тла гдше, сруа гадно викаше
 сарга чоклаваам шеби и свии мудита.
 М... кудии смех и вој, ко врабау-пава кихаше,
 и вој смех и вој гуди ко деше ч з у дита.

Ја кудии и вој гад, наших дита свевава,
 и наших нехва светлоска свитава,
 и наших кудиа посребрена севава,
 и наших дихаја свилена стлитава.

Ја кудии и вој готледа сребри скути,
 и војих нева лудитасеу сел.
 Ја волии и вој гсугава сваки куд,

и сурел и вој готеша сваки шрен.

Ја волии и вој гехиша глатан куд,
~~и војих дити неких стова и сали куд.~~
 и чивши гуди ре-ших, ечен и куд.

+

+

септембар, 1941 год. Скоп.

III. Spleen

Када све буде прах и сенка једне сироти
 сабластне, кордицај постојних титунца,
 када ће каи вој падају каша и лица сироти
 и цеклике среће и чадања кријума,

Када ти будеш само црн гримет које тинју,
 а разла и црн сета без и тера,
 када ће моје очи са тој плач да крију,
 када ће ћушај мста, сабластна и сета,

тада ћуши чаг гробом докис оног света,
 у ком суње крешми, ко равна и тинца,
 у ком даво и мста и клокоће пена,

~~тада~~ ~~када~~ и очује леитиу и томер твој чаг гробом,
 и видеће мене, и ... крајинак лица
~~буде~~ Spleen-а, који беша шанца 'збогом!'

септембар 1941 год. СР.

Шатаи усшои.

29

Сухои. И оғои сушои. И ҷа и ши.
И Ҷишма виме. Све је и оғ и сава.
Ишму се ҷаи, ко средине ишми,
свеш се шоти, ко дах светог гвава.
— Све Ҷишма. Ъушимо и ҷа и ши...

Та гориш ҷео. Јашо се ҷаи ҷео,
дима се ирви, ҷаи кеф и шота,
иша реи и шми, ко мушима све,
и Ҷишма ирви, ко ҷаи се шота Ҷеке се и сфа.
— Јалеко кеф се Ҷошан бошмо све.

Со шота, је шотер све расишго немо,
све, шавешмо, као кеф свешаца,
све, ко декева; шота, расишго немо,
све свих младих кефаних сушоид.
— Тле: све шифише иа нкудму и село.

Коса: дубар сеја; клаеја шотешми
нара ми иа ҷаи Ҷеку и иа Ҷаи,
и ҷа и шотаи шав шот Ҷаи се шота,
и декева; шота се ҷаи расишго немо.
— Пу реи ки шотешми све шота Ҷаи се шота?

Сухои. И оғои сушои. И ҷа и ши.
И Ҷишма виме. Све је и оғ и сава.
Ишму се ҷаи, ко средине ишми,
свеш се шоти, ко дах светог гвава.
— Све сава сава; и оғ и ши...

Шотаи Ҷишма